

မြန်မာ့ဂီတသမဂ္ဂ

ကံ့မ

အလွမ်း : မျက်နှာ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

“တုနိုင်းမာန်”

နောက်ကခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်သွားရင်း ရပ်စောင့်
နေလိုက်သည်။ ဒီအသံက အောင်ထွန်းအသံ။

“ဟိတ်ကောင်”

နီးလာသည့်အချိန်မှာ ပခုံးကိုလာပုတ်တော့ ဖတ်ခနဲ အောင်ထွန်း လ
က်ကိုဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

“ပခုံးမကိုင်နဲ့၊ ယောက္ခမနိုင်လိမ့်မယ်”

“မိန်းမ မရသေးဘူး၊ ယောက္ခမနိုင်မှာ ကြောက်နေတယ်၊ ငါပြောမ
လို့ ငါ့ကိုအလုပ်တစ်ခုလောက် လုပ်ပေး”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“ငွေရေးကြေးရေးက အရင်ပြောပြီ”

“အလကားမရဘူးလေ၊ မန်းနီးရမှ ဗိုက်ပြည့်မှာ ”

“ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံမှာ စာရေးမလုပ်နေတဲ့ ငါ့ရည်းစားကို သွားကြိုပေး

”

“ဘာနဲ့လဲ”

“ငါ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ ”

“ဆီအပြည့်ထည့်ပြီးသားလား”

“အသွားအပြန်လောက်အောင် ထည့်ထားတယ် မပူနဲ့ ”

“ငါးထောင်တော့ပေး”

“ဟာ ... ငါ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားကြိုတာ အဲလောက်ပေးရမှာ လား”

“အချိန်နဲ့ ရောက်ဖို့ အသက်နဲ့ ရင်းရမှာ ငါ့ကောင်၊ လမ်းပိတ်လို့ တန်းစီနေရင် မိုးလင်းသွားပြီး နောက်နေ့ ငါအလုပ်ဆက်ဆင်းနေရမယ်၊ ကားကြိုကားကြားကနေ သက်စွန့်ဆံဖျားစွန့်စားခန်းဝင်ရ မှာ ၊ ကံမကောင်းရင် ကားကြားမှာ ခေါင်းညပ်သွားနိုင်တယ်”

“အေး ပြီးရောကွာ၊ ငါလည်း အဲဒီလမ်းပိတ်တာကြီးကို စိတ်ကုန်လို့ ဖြူဖြူကိုဖြတ်မိမှာ စိုးတာနဲ့ မင်းကိုခိုင်းတာ၊ ရော့ ငါးထောင်၊ ဆိုင်ကယ်က ဟိုထိပ်မှာ လိုက်ယူ”

“အိုကေ”

အပေးအယူဈေးဆစ်တာတည့်သွားတော့ တုနှိုင်းမာန် ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ရင်း လေလေးချွန်လိုက်သည် ။ ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် နေ့တွက်မကိုက်လို့ အိမ်ကို ဈေးဖိုး မပေးနိုင်တော့ဘူးထင်နေတာ ”

ဒီငွေလေးပါသွားရင်တော့ မျက်နှာပန်းလှသေးတာပေါ့။

ကိုယ်က အလုပ်မယ်မယ်ရရမရှိပေမယ့် အိမ်အသုံးစရိတ်အတွက်တော့ မရရအောင် ဗာဟီရ အလုပ်တွေလုပ်၍ ငွေရှာပေးတတ်မြဲပါ။

ဒါတောင် မေမေက အကောင်းမမြင်ချင်။ နင့်အဖေလိုပဲ လက်ကြောမတင်းချင်ဘူးဆိုတာက အမြဲတမ်းပါ၏။

“နင်က နှင့်အဖေလိုပဲ၊ မိသားစုလူတန်းစေ့ အဆင့်အတန်းရှိရှိနေနိုင်အောင် မထားချင်ဘူး၊ ငတ်မသေရုံဘဲ ရှာကျွေးချင်တာ၊ ရုပ်ကလေးသနားကမားနဲ့ ဘယ်တော့မှ လက်ကြောမတင်းဘူး၊ ဖအေလိုပဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်ဝတ်သွားပါလား”

နားပူမခံနိုင်လို့ ဘုန်းကြီးဝတ်သွားသော အဖေကိုလည်း အပြစ်ပြောတာမလွတ်ချင်သေး။ သူလည်း တစ်ခါတလေ စိတ်တွေမွန်းကျပ်လာလျှင် အဖေကို အားကျချင်၏။

တရားလေးဘာလေး အားထုတ်ဆွမ်းခံစားရုံလေးနှင့် ဘယ်လောက်များ ငြိမ်းအေးထားလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဒီလို မလုပ်နိုင်။ ညီမလေး အေးငြိမ်းစံအတွက် သူ့မှာ တာဝန်တွေရှိသေးသည် ။ သူ့လိုမဖြစ်အောင် ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်အောင်ထားပြီး ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်သည် ။ ကုမ္ပဏီ ကြီးတစ်ခုမှာ ရာထူးကြီးကြီးနှင့် ထည်ထည်ဝါဝါဖြစ်စေချင်၏။

ဒါဟာ အမေ့အပြောအဆို လွတ်စေချင်သောဆန္ဒလည်း ပါ၏။

“ဟာ ... ဒီကောင်စက်နိုးပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ နောက်ကျနေပါပြီဆိုမှ ”

“ဪ ... အေး၊ သွားမှာ ပါကွ၊ အချိန်မီရောက်ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

အတွေးလွန်သွားသော ကိုယ့်ကို အောင်ထွန်းပန်းပုတ်ကာ အော်မှသတိဝင်ပြီး ဆိုင်ကယ် မောင်းထွက်လာခဲ့ရသည် ။ ဟိုနဲ့ ဒီက မဝေးလှသော်လည်း ကားလမ်းပိတ်တာကြောင့် အနည်းဆုံး နာရီဝက်ကျော် တစ်နာရီလောက်အချိန်တွေ ဆုံးရှုံးတတ်သည် ။ တစ်နေကုန် အလုပ်ပင်ပန်းသော လူတွေမှာ လမ်းပေါ်မှာ အချိန်တွေကုန်နေတော့ အနားယူချိန်

ဆိုတာ ဘယ်ရှိတော့မှာ လဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ နေ့တစ်နေ့မှ စားဝတ်နေ
ရေးအတွက် အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးကုန်ဆုံးရင်း ...။

*

အခန်း (၂)

“အချိန်မရှိမှ ပြန် လာပြီး အိပ်ရာထဲဝင် ထိုးအိပ်မလို့ လား၊ လာဦး”

အမေ့အသံက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပါ။ အင်္ကျီလက်ချုပ်လိုက်နေသော အမေ့ဆီက ကတ်ကြေး ပုံ၊ အပ်ချည်လုံးပျံတွေရောက်မလာခင် အမေ့ဆီ အရင်လာရသည် ။

“ညီမလေး အိပ်ပြီလား အမေ”

“နင့်ညီမအခန်း မီးလင်းနေတာမတွေ့ဘူးလား၊ အဲဒါ စာကျက်နေ တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီအချိန်မှ ပြန်လာရအောင် ဘာအလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးတွေလုပ်နေ လို့ လဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီမှာ ဒီနေ့လုပ်လို့ ရလာတဲ့ ငွေပါအမေ ငါးထောင်ပါ”

“နင့်ကို ငွေဘယ်လောက်ရလဲ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာအလုပ် လုပ်တာလဲလို့ မေးနေတာ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အဆင်ပြေသလိုလုပ်လိုက်တာ”

“ဟွန်း ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ အိမ်ကနေထွက်သွားလိုက်ရင် ရှိုးစမိုး နဲ့ ၊ ပွဲစားလိုလို၊ ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်သူဌေးလိုလိုနဲ့ ၊ လုပ်တော့သူများ ခိုင်း

တာလုပ်ရတဲ့ ဗာဟီရအလုပ်မဟုတ်လား၊ နင့်တို့ သားအဖတွေဟာလေ
ကိုယ့်ရုပ်ရည်လေးတွေမှ အားမနာ၊ ဘယ်တော့မှ လက်ကြောမတင်းကြ
ဘူး”

ငါးထောင်တန်ရွက်လေးကိုငါးပြီး သူနည်းနည်းခံပြင်းသွားသည်။ ။ တ
စ်နေ့ ငါးထောင်လောက် ပုံမှန်ရှာပေးနေသော သူ့ကိုလက်ကြောမတင်း
ဘူးလို့ ပြောနေတာက နည်းနည်းမလွန်လွန်းဘူးလား။

ဒါပေမဲ့ ညီမလေး အနားရောက်လာ၍ သူ့ဘာမှ မပြောလိုက်ရပါ။
ညီမလေးက သူ့လက်ထဲက ငါးထောင်တန်ရွက်ကိုယူပြီး ...

“ကိုကို ဒီငွေရှာပေးတာ လက်ကြောမတင်းဘဲ ရလာပါ့မလားအမေ
ရယ်၊ အမေတောင် တစ်နေကုန် အင်္ကျီလက်ချုပ်လိုက်တာ ငါးထောင်ရ
လို့ လား၊ ကိုကို ပင်ပန်းလာတာကို အဲလိုမပြောပါနဲ့ ”

“အောင်မယ်၊ ညည်းက ညည်းအစ်ကိုကို ပြောတာမခံနိုင်ဖြစ်နေလား
၊ ငါက သူ့ကို ဘယ်စက်ရုံမှာ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ လခစားဝန်ထမ်းအဖြစ်နဲ့
သိက္ခာရှိရှိ မြင်ချင်တာ၊ သူများ တောက်တို မယ်ရခိုင်းတာလုပ်နေရတဲ့
အဖြစ်ကို အရှက်မရှိလုပ်နေလို့ ”

“ကျွန်တော်က ဘာဘွဲ့တွေရပြီး ဘာအောင်လက်မှတ်တွေရှိလို့ လဲ
အမေ၊ ဘယ်သူက ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ပေးခဲ့လို့ လည်း ”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ လက်ကြောမတင်းတဲ့ နင်တို့ အဖေကို အပြစ်ပြောလေ၊
ငါက မိန်းမဝတ္ထရား ကျေတယ်၊ ကလေးမွေးပေးတယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်
တယ်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး ဖွတ်တာ၊ လျှော်တာ၊ ချက်တာပြုတ်တာ ဘာ
တာဝန်မှ လစ်ဟင်းတာမရှိဘူး၊ သူကသာ လူတန်းစေ့နေနိုင်ဖို့ ငွေပြည့်စုံ
အောင် ရှာမပေးတာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့မှာ သူများ တွေ့ဆီက
အင်္ကျီလက်ချုပ်လိုက်တာ၊ စီးကွင့်ထိုးတာတွေနဲ့ ငွေရှာပြီး နင်တို့ ကို

ကျွေးမွေးနေရတာပေါ့၊ မိန်းမလုပ်စာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်၊ နင်တို့ ကို ပညာ ဆုံးခန်းတိုင်အောင်ထားနိုင်ပါ့မလည်း ”

အမေရှင်းပြနေတာလည်း အမှန်တွေပဲမို့ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် အသံတိတ် သွားကြသည် ။ ဒါဆို ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်မလဲ။ ကံကြမ္မာကိုလား။ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးကိုလား။

“ညီမလေး စာသွားကျက်ချည်လေ၊ အမေ ကျွန်တော်လည်း အိပ်တော့မယ်”

“ဟဲ့ ... ပြောလိုက်ရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ထမင်းမစားတော့ဘူးလား၊ ဘယ်သူက အကောင်းစားတွေ ကျွေးလိုက်လို့ လည်း ”

“မကျွေးပါဘူး အမေရယ်၊ စားလည်း မစားရသေးပါဘူး”

“အဲဒါဆို မီးဖိုချောင်ထဲသွားရူးခပ်စားလေ၊ ငါးပိရည်နဲ့ တို့ စရာရှိတယ်၊ ငါးခေါင်းချဉ်ဟင်း ချက်ထားတယ်”

“ကိုကို ညီမလေးရူးပေးမယ်”

“ဟွန်း ... အစ်ကိုကို ချစ်ပုံများ ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“လာ ညီမလေး”

အမေ့စကားကို မောင်နှမနှစ်ယောက်ပြီးစေ့စေ့လုပ်၍ မီးဖိုချောင်ဘက်ထွက်လာကြသည် ။ အမေကတော့ ပွစိပွစိရေရွတ်နေဆဲပါ။

“ကိုကို”

“ဟေ”

“ညီမလေး ကျူရှင်လခပေးရတော့မှာ ”

“အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို ဖားတာပေါ့လေ”

“အံ့မယ် မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကိုကိုကို ချစ်လို့ ပါ၊ ကိုကို ကျူရှင်လခမ ပေးနိုင်ရင် ညီမလေး ကျောင်းမနေရုံပဲပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးကိုတော့ ကိုကိုပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ ပညာမတတ်ရင် လူ့အောက်ကျတယ် ညီမလေးရဲ့ ”

“ဟို ... ကိုကို အရမ်းအောက်ကျနောက်ကျ အလုပ်လုပ်နေရတာ လားဟင်”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရဲ့ ၊ ကိုကိုက အထာနဲ့ နေတာပါ၊ အလုပ်ခိုင်းချင်တဲ့ သူကသာ အောက်ကျခံခေါ်ရတာ”

“ထင်ပါတယ်၊ ကိုကိုက အရမ်းယောက်ျားပီပီသသနဲ့ ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်၊ ဘာအဝတ် အစားဝတ်ဝတ် စမတ်ကျတယ်၊ ညီမလေးသူငယ်ချင်းတွေကပြောတယ်၊ နင့်အစ်ကိုကို မြင်ရင် ငါတို့ မငေးဘဲ မနေနိုင်ဘူးတဲ့ ၊ နင်တို့ က မပြည့်စုံဘူးလို့ သာပြောတယ်၊ နင့်အစ်ကိုကြည့်လိုက်ရင် သူဌေးသားအတိုင်းပဲ၊ နင့်ထက် အပိုကြီးချောတယ်တဲ့ ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုကို ပိုက်ဆံပေါတဲ့ နေ့ကျရင် ညီမလေးသူငယ်ချင်းတွေကို မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်လို့ ပြောလိုက်”

ထမင်း ပလုပ်ပလောင်းစားရင်း သူပြောတော့ ညီမလေးက မျက်စောင်းရွယ်သည် ။

“ကိုကိုနော်၊ ညီမလေးသူငယ်ချင်းတွေကို မရောရဘူး၊ သူတို့ က ကိုကိုကို ကြိတ်ကြိုက်နေကြတာ”

“ဪ ... ကိုကိုနဲ့ အသက်ဒီလောက်ကွာတာ၊ အဲလိုမပြောရဘူး ညီမလေးရဲ့ ၊ ညီမလေးနဲ့ ကျောင်းအတူတူဆိုရင် အခုမှ ပထမနှစ်ပဲရှိကြဦး

မှာ ပေါ့၊ ကိုကိုက နှစ်ဆယ့်ငါးထဲတောင်ရောက်နေပြီ”

“ကြီးရင်မှီ၊ ငယ်ရင်ချီတဲ့ ၊ ဒီအရွယ်တွေက ခပ်ကဲကဲတွေရယ်”

“အဟင်း ဒါဆို ညီမလေးကရော ရည်းစားတွေဘာတွေရှိနေပြီလား”

“နိုးပါ ... လုံးဝစိတ်မကူးဘူး၊ ညီမလေးဘဝမှာ ကိုကိုရှိရင်တော်ပြီ”

“ဟား . . . ဟား ညီမလေးကတော့လေ၊ ကိုကိုဆီက မုန့်ဖိုးလိုချင်လို့ ချွဲနေတာဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကိုကိုနော် အဲဒါဆိုမပြောတော့ဘူး”

“စတာပါ ညီမလေးရယ်၊ ကဲ ... တစ်လုတ်စားဦးမလား”

“အင်း ... ကိုကိုခွံ”

“အာ ... ပါးစပ်အကျယ်ကြီးဟ၊ ဟုတ်ပြီ ကောင်းလားညီမလေး”

“အင်း ကောင်းတယ်၊ ကိုကိုလည်း စားဦး”

ညီမလေးက သူ့ကိုပြန်ခွံလိုက်၊ သူက ညီမလေးကိုခွံလိုက်ဖြင့် ထမင်းတစ်ပန်းကန် ဘယ်လို ကုန်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။

သူ့အတွက် ညီမလေးနှင့် ဒီလိုနေရသည့်အချိန်တွေမှာ ကြည်နူးမိတာအမှန်။

ညီမလေးကိုတော့ သူချစ်သည် ။ အဖေနှင့်အမေရဲ့ မေတ္တာများက မနွေးထွေးသော်လည်း ညီမလေးကတော့ သူ့ကိုတကယ်ချစ်ရှာ၏။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်ကလည်း မေတ္တာပြန်ပေးမိတာ။

အခန်း (၃)

“အချစ်ရေး မေတ္တာရေးကတော့ လာမပြောနဲ့ ၊ သူများကိုပဲကူညီတာ ၊ ကိုယ်ကတော့ တစ်ယောက်မှ ကို မရှိဘူး”

“ဟိတ်ကောင် သူများကို ကူညီတယ်လို့ မပြောနဲ့ ၊ ငွေရေးကြေးရေးကြောင့် မင်းလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး လား”

“သိရင်လည်း မပြောနဲ့ ကွာ၊ အကျိုးဆောင်တယ်ဆိုတာ အကျိုးအမြတ်ရချင်လို့ ပဲ၊ နှမပေးတဲ့ သူ ဆိုရင်တော့ အလကားလုပ်ပေးရင်ပေးမှာ ပေါ့”

“ပြောလိုက်ရ မကောင်းတော့ဘူး၊ နှမရှိတဲ့ သူပေးကြေးကွာ”

“ဟိတ်ကောင်”

ဒါကျတော့ တုန့်ပြင်းမာန်တို့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ မင်းကို ဇာတ်ပိုးကို ဖတ်ခနဲအုပ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း တိုးတိတ်စွာဆဲရေး၏။

“ငါ့ညီမကို စည်းကမ်းမဲ့ ဟိုပြောဒီပြောမပြောနဲ့ ”

“မင်းကျတော့ ပြောပြီးတော့”

“ငါပြောချင်ပြောမယ်၊ မင်း မပြောနဲ့ ”

“တော်တော် တရားတဲ့ ကောင်၊ သူ့နှမကျတော့ သိတတ်လိုက်တာ၊ ကဲပါ ငါဒီနေ့ သင်္ဇင်နဲ့ ကန်တော်ကြီးမှာ ချိန်းထားတယ်၊

မင်းကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့နိုင်လား”

“ဒရိုင်ဘာကြေးရရင်လိုက်မှာ ပေါ့၊ တစ်နေကုန်ဆို တစ်သောင်းပဲ နော်”

“မင်းကလည်း ဆီမစိုက်ရ၊ ကားမစိုက်ရဘဲနဲ့ မများ ဘူးလား”

“မင်းရည်းစားအတွက် ဒီထက်မက အကုန်ခံနိုင်ပြီး ငါကျမှ ဈေးလာ မဆစ်စမ်းပါနဲ့ ၊ မင်း အကြောင်းတွေ သဇံ့ကိုပြောလိုက်ရမလား”

“ဟာ ... ဟိတ်ကောင်အဲဒါတော့မလုပ်နဲ့ နော်၊ သဇံ့ကို ပြဿနာတစ်ခုကြောင့် ချောနေရတာ၊ အဆင်ပြေသေးတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ကြောက်တတ်ရင် ပြေလည်အောင်ညှိလေကွာ၊ အဝတ်အစားတစ်စုံပါ ငှားနော်၊ မျက်မှန်ရောပဲ၊ ကားမောင်းရင်း နေရောင်ထိုးရင် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တတ်တယ်”

“မင်းကတော့ အခွင့်အရေးယူတတ်သလား မမေးနဲ့ ”

မင်းကို အထာသိနေပြီးသားမို့ ခပ်မာမာတော့ မပြောပါ။ ကားထဲမှာ အမြဲအပိုထည့်ထားတတ်သော အဝတ်အစားတစ်စုံကို တုနိုင်းမာန်ဆီ ပစ်ပေးလိုက်သည် ။ တုနိုင်းမာန်က ကားကိုကွယ်၍ အဝတ်အစားလဲလိုက်သည် ။

ဒါကို မြင်လိုက်သည့် မင်းကိုက

“မင်းက အဝတ်အစားအကောင်းစားလေးများ ဝတ်လိုက်ရင် တကယ် လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းက သူဌေးသားလုပ်ငန်းရှင်ကျနေတာပဲ။ တကယ်ကို စမတ်ကျတဲ့ ကောင်”

“မမြှောက်ပါနဲ့ ၊ မင်းလိုရာခရီးကို အရောက်ပို့ပေးမှာ ပါ”

“ငါ တကယ်ပြောတာကွ၊ မင်းတကယ်ကိုကြည့်ကောင်းတယ်၊ ဒါနဲ့ တောင် ကောင်မလေးတွေကို မင်းဘာလို့ မခြွေတာလဲ၊ စပွန်ဆာကောင်းကောင်း ရှာပြီး ဘဝကိုတိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း လေး လုပ်ပါလား”

“မလုပ်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့မှာ ညီမလေးရှိတယ်ကွ၊ ဘယ်မိန်းကလေး ကိုဖြစ်ဖြစ် နှမသားချင်း စာနာရမှာ ပေါ့”

“ခေတ်ဟောင်းအတွေးနဲ့ ဇရာအရေးအကြောင်းပေါ်အောင် သိပ်စဉ်း စားမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ အမှီ မရှိရင် ဘုရားတောင်မပွင့်ဘူး၊ ပန်းတိုင်ကို ရိုးရိုးသွားနေရင် မြန်မြန်မရောက်ဘူး”

“မင်းတို့လို ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ကောင်တွေ၊ ဘာလုပ်လုပ်တင့်တယ်နေသ လား၊ မသိပေမယ့် ငါတို့လို လူတန်းစားတွေအတွက်က ကိုယ်ကျင့်တရား က အရေးကြီးတယ်ကွ၊ အဲဒါလေးမှ မရှိရင် ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်လို့ မရ တော့ဘူး”

မင်းကိုက တုနိုင်းမာန်စကားကို လေးစားသွားကာ

“မင်းရဲ့ အဲဒီခံယူချက်ကလေးတော့ ကြိုက်သွားပြီကွာ၊ အဲဒါမှိုက်တ ယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဒီလိုပုံစံကတော့ ဖြောင့်ဖြူးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းမကြီးပွားတာ ရိုးသားလွန်းလို့ ပဲ၊ မင်းတစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်းနေမှာ လား”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း ချမ်းသာချင်တယ်၊ အမေနဲ့ ညီမလေးကို တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားချင်တယ်ကွ၊ အဖေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး လက်ကြာမတင်းဘူးလို့ အပြောခံရတာကိုလည်း ရင်နာတယ်၊ ဘာက မှားယွင်းနေမှန်းမသိတဲ့ မပြည့်စုံမှုတွေကို ခါးသီးတယ်”

“ကဲပါ အဲဒါတွေမပြောနဲ့ တော့၊ မင်းသာချစ်သူနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ နောက်ကျနေပြီ၊ ဟိတ်ကောင် ငါတစ်ခုတော့ ပြောမယ်၊ မင်းကားနားမှာ ပဲနေနော်၊ ငါတို့ စကားပြောတဲ့ နား၊ စားတဲ့ သောက်တဲ့ နား လုံးဝမလာနဲ့ ”

“ငါ ဗိုက်ဆာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ”

“မင်းဘာသာ သပ်သပ်စားဖို့ ငါပိုက်ဆံပေးထားမယ်၊ ငါ့ကောင်မလေးက မင်းကိုမြင်ရင် ကြွေသွားမှာ စိုးလို့ ”

“မင်းလို သူဌေးသားကိုကျော်ပြီး ငါ့လိုကောင်ကို စိတ်ဝင်စားပါ့မလားကွာ၊ စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့ ”

“ဟကောင်ရ၊ မင်းက ငါ့ထက်တောင် မိုက်တယ်၊ တကယ့်သူဌေးသားစတိုင်၊ အဲ ... အသက်အရွယ်အရ လုပ်ငန်းရှင်စတိုင်၊ နေဦး အဲဒါထက် မင်းသား၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား မော်ဒယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းမြှောက်ပင့်နေလည်း မင်းကိုဝယ်ကျွေးစရာ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ ကဲ စရံလေးဘာလေးမစပါ”

“အေးပါ”

မင်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ငါးထောင်တန်ကတ်ဆွဲထုတ်ပြီး သူ့လက်ထဲ ဆယ်ရွက်ခန့် ထည့်ပေး၏။ ပခုံးကိုလည်း ဖက်ကာ

“အလုပ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ဘောက်ဆူးလည်း ပါတယ်နော်၊ အလိုက်တော့ သိရမယ်၊ ဟိုတယ်လည်း သွားနားဦးမှာ ”

“ခွေးကောင် အကျင့်ကမပျောက်ဘူး၊ ဒီလက်က ဖယ်၊ ယောက္ခမနိုင်မှာ စိုးလို့ ”

တုန့်ငြင်းမာန်က ပခုံးကိုင်တာတော့ ဘယ်သူငယ်ချင်းကိုမှ ခွင့်မပြုပေ

။ ပေါင်းလိုက်သည့် လူတွေကတော့ ကိုယ့်ထက်ချမ်းသာပြည့်စုံသည့် သူတွေချည်းပါ။

ဒါကြောင့်လည်း အလုပ်ကတော့ ပြတ်လပ်သည် သိပ်မရှိ။

ဟိုလူက ဒါလုပ်ပေးပါ။ ဟိုဟာလုပ်ပေးပါနှင့် ငွေရေးကြေးရေးက အဆင်ပြေပြေလေး ဖြစ်နေတတ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ တခမ်းတနားမယ်မယ်ရရ အလုပ်တော့မဟုတ်။

ရာထူး ဂုဏ်ဒြပ်လက်ညှိုးထိုးပြစရာမရှိလို့ ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်သော်လည်း ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေအောင်အလုပ်လုပ်နေခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ဒါဟာ လက်ကြောမတင်း ပျင်းရိနေတာမှ မဟုတ်တာ။ အမေနားလည်ဖို့ပဲ။

*

အခန်း (၄)

“အော်တိုလေးရေးပေးပါလား၊ နေ့ကို အော်တိုရေးပေးပါနော်”

“ဟ ... ဘာလဲ”

သစ်ပင်အောက်မှာ မင်းကိုကားကိုမှီရပ်နေရာမှာ အရပ်ရှည်ရှည် ဖြူဖြူသွယ်သွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လက်ဝါးလေးလာဖြန့်ပြ တာကြောင့် တုန့်ငြင်းမာန် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ကောင်မလေးက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်။

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း မျက်တောင်ရှည်ကော့ကော့လေးများ ဖြင့် ဒူးဖုံးရုံစ ကဒ်တိုလေးဝတ်ထား တာက သူမနှင့်လိုက်ဖက်လှလေသည်။ နှုတ်ခမ်း ဖူးဖူးလေးက မူနွဲ့နေသည့်ဟန်ပေါက်ကာ

“အော်တိုရေးပေးပါဆို၊ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ကိုယ် မင်းသား မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းကို ဘာအတွက် အော်တိုရေးပေး ရမှာ လဲ”

“ဟင် ... မင်းသား မဟုတ်ဘူး လား၊ မင်းသားမဟုတ်ရင် မော်ဒယ် လား၊ အဆိုတော် အသစ် လား”

“ကိုယ်ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး သူငြင်းတော့ ကောင်မလေးနှုတ်ခမ်းစုသွားပြီး ခြေစောင့်သည်။ ။

“အော်တိုရေးမပေးချင်လို့ နော်ကိုညာနေတာမဟုတ်လား၊ ရန်ကုန် သားတွေ ကလိန်ကကျစ်နဲ့ ”

“ဟောဗျာ ... ရန်ကုန်သားတွေဆိုတော့ မင်းကဘယ်ကလဲ”

“နော်က မန္တလေးက၊ ရန်ကုန်ကို ခုမှ ကျောင်းလာတက်တာ”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကလို့ ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မပြောချင်လို့ နော်ကလို့ ပြောတာ”

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်လည်း မင်းယုံပါ၊ ကိုယ်တကယ် ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ”

“ခင်ဗျား ဒီလောက်မိုက်တာ၊ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဪ ... တကယ်ပါဆိုကွာ”

“မဟုတ်လည်း အော်တိုရေးပေး”

“ရော် ... ခက်ကပြီကလေးမရယ်”

တုနိုင်းမာန်အရမ်းကို ဦးနှောက်စားသွားသည် ။ ကန်တော်ကြီးကို မင်းကို ပါလာတိုင်း ဒီလိုကိစ္စက ရှိတတ်စမြဲပါ။ ကိုယ့်ပဲ စတိုင်ဖြောင့်လွန်းလို့ လား။ မင်းကို အဝတ်အစားတွေကပဲ လန်းလွန်းနေတာလား။ ဒါပေမဲ့ အရင်အခေါက်တွေက တချို့ကောင်မလေးတွေ အော်တို ဘာညာရေးပေးခိုင်းလျှင် ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာနှင့် သုတ်ခြေတင်အောင် ပြန်ပြေးသွားတတ်ကြသည် ။ ဒီ မန္တလေးသူလေးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ပေကပ်ကာ သူ့အနားရပ်နေပြီး လက်ဝါးလေးဖြန့်ထားတာ လည်း ပြန်မရုတ်။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အပြေးရောက် လာပြီး

“တော်တော် ... ဟဲ့ တော်တော်၊ အံ့မယ်လေး ဟယ် ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲလို့ ငါ့မှာ ရှာလိုက်ရတာ၊ လာလေ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မသုံ နေဦး၊ ဒီမှာ နော် အော်တိုထိုးခိုင်းနေတာ”

“ဟင် ... သူက ဘယ်သူလဲ”

“မသိဘူး”

“မသိဘဲနဲ့ များ ဟယ်၊ ဟိုဘက်မှာ ရိုက်ကွင်းရှိတာကြည့်နေရင်းက ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ လူကို လက်မှတ်လာထိုးခိုင်းနေလား၊ မင်းသားရောက်တော့မှာ တဲ့ ၊ လာ သွားရအောင်”

“ဟင့်အင်း၊ မသုံဘာသာသွားချင်သွား၊ နော် ဒီလူကြီးကို မရရအောင် သူ့လက်မှတ်ယူမှာ ”

“ဒုက္ခပဲ တော်တော်ကတော့လေ”

မသုံဆိုသည့်အမျိုးသမီး တော်တော်စိတ်ညစ်သွားဟန်တူသည် ။ နေဦး ဒီကောင်မလေး နာမည်က တော်တော်တဲ့ ။

သူ့ကိုယ်သူ နော်ကလို့ ပြောတတ်သည့်ကောင်မလေးက ခပ်ဆိုးဆိုးလေး ထင်သည် ။

ဒီကိစ္စ သူမရှင်းလျှင် မရတော့။

“ဒီမှာ ... ဟိုဘက်မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတယ်ဆိုရင် မင်းသားမင်းသမီးတွေကို လက်မှတ်ထိုး ခိုင်းပါလားကွ၊ သွားလိုက်နော်”

“လေချို့လာမသွေးပါနဲ့ ၊ ခင်ဗျားအော်တိုရေးပေးမှာ လား၊ မရေးပေးဘူးလား”

“ကိုယ်က ဘာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ ဘယ်လိုရေးပေးရမှာ လဲ”

“ခင်မင်မှု အမှတ်တရပေါ့”

“ခင်မင်မှု အမှတ်တရ”

သူ သံယောင်လိုက်ပြောတော့ သူမက ခေါင်းအမြန်ညိတ်ကာ

“အင်း ... ခင်ဗျားက အရမ်းကြည့်ကောင်းတဲ့ လူချောဗျ၊ မင်းသား
လုပ်ပါလား၊ စတိုင်လ် ကျတယ်”

“ဟင်း ဟင်း”

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုမြှောက်ပြောနေတာ၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးမှ
ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ် လို့ ”

“တကယ်လား၊ တကယ် ခင်ဗျားဝယ်ကျွေးမှာ လား”

“တော်တော်ဟဲ့ ...နင်ကလေ”

“အာ ... နေစမ်းပါ မသုံကလည်း ၊ ရင်တွေပူနေတာ
ဟိုရှေ့ကဆိုင်မှာ ဖျော်ရည်လိုက်တိုက် မှာ လား၊ ဟိတ်လူကြီး”

“ကဲ ... ကြ ကြ”

ပြီးပြီးရော ကားကို ရီမုတ်နှင့်ပိတ်၍ မနီးမဝေးက အအေးဆိုင်လေး
ကို အရင်ထွက်လာရ သည် ။ ကောင်မလေးက ပျော်ရွှင်သွားဟန်ရှိပြီး မျ
က်နှာလေးပြုံးရွှင်နေ၏။

မသုံဆိုသည့်အမျိုးသမီးကတော့ အရပ်တော်တော်ပု၏။

တော်တော်ဆိုသည့်ကောင်မလေးကို လွန်ဆန်နိုင်ပုံမရဘဲ နောက်က

နေ ပုတတ်ပုတတ်ဖြင့် လိုက်လာရှာသည်။ ။

“ကဲ ... မင်းဘာသောက်မလဲ မှာ လိုက်”

“ခင်ဗျားကရော ဘာသောက်မှာ လဲ”

“ထောပတ်သီးဖျော်ရည်”

“နော်လည်း အဲဒါပဲ”

ကောင်မလေးက ကဲနေမှန်းသိပေမယ့် သူဒါပဲမှာ ပေးလိုက်သည်။ ။

အခုမှ မသုံက

“ကျွန်မကိုတော့ ဘာမှ မတိုက်တော့ဘူးလား”

“ဪ ... ကြိုက်တာမှာ ပါ၊ မေ့သွားလို့၊ ဘာသောက်မလဲ”

“ဘီယာ”

“ဗျာ”

“မသုံ”

“ဟုတ်တယ် မသောက်ဘဲ မူးလာတာ မတန်ဘူးထင်လို့ သောက်ရ
ကောင်းမလားလို့ ”

“မသုံနော်၊ နော်ကိုထိန်းရတာ မနိုင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာမဟုတ်လား၊
မေမေ့ကို ဖုန်းဆက် တိုင်လိုက်ရမလား”

“အမယ်လေး၊ မ ... မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ဟင်း ဟင်း အလကားစတာ၊ တော်
တော်တို့ သောက်တာပဲ သောက်မယ်”

“ထောပတ်သီး သုံးခွက်”

မသုံက တတ်လည်း တတ်နိုင်သည်။ ။ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာချိုသွေး၏။

ကောင်မလေးက ခပ်တည်တည်ပါ။

သူက စပ်စုချင်သည့်စိတ်နှင့်

“မင်းတို့ က ညီအစ်မတွေထင်တယ်”

“မသုံက မေမေညီမဝမ်းကွဲလေ၊ အမျိုးစပ်ရင် အဒေါ်တော်မှာ ပေါ့၊
ဒါပေမဲ့ နော်ကတော့ မသုံလို့ ပဲခေါ်တယ်”

“ဪ ... မသုံက ကလေးထိန်းနေတာပေါ့”

“ဘာကလေးထိန်းရမှာ လဲ၊ နေ့အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိပြီ”

“ဪ ... မငယ်တော့ဘူးပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“အရွယ်ရောက်ပြီလို့၊ အင်း ... မင်းက ကိုယ့်ညီမလေးအရွယ်ပဲ”

“ခင်ဗျားမှာ ညီမလေးရှိတယ်”

“အင်း ... မင်းနဲ့ ရွယ်တူပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းက မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်ကို
ကျောင်းလာတက်တာ၊ ထူးဆန်းသားပဲ၊ ဘာလာတက်တာလဲ”

“ရိုးရိုးမေဂျာပါပဲ၊ မန္တလေးမှာ က မလွတ်လပ်လို့ ”

“ဒါဆို ဒီမှာ အိမ်ငှားနေတာလား၊ အဆောင်မှာ နေတာလား”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေအိမ်မှာ နေတာ၊ ဖေဖေက ရန်ကုန်မှာ နောက်အိမ်
ထောင်နဲ့ ”

“ဟင် ... ဪ”

ကောင်မလေးကို ကရုဏာသက်သလိုတော့ဖြစ်သွားမိသည် ။

မသုံက မပြောစေချင်သလို လက်ကုတ်သော်မရ။

“ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာလည်း အပြစ်ပြောလို့ တော့ မရပါဘူး။ မန္တလေးက မေမေ့ မိဘတွေက ရှေးရိုးဆန်လို့ မွန်းကျပ်ရတာကိုး၊ အဝတ်အစားဝတ်တာ၊ ပြောတာဆိုတာကအစ အရမ်းကြီးထိန်းသိမ်းရတယ်၊ နော်နာမည်တောင် သမီးတော်လို့ ပေးထားတာ”

“ဟင် ... သမီးတော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အားလုံးက တော်တော်လို့ ခေါ်ကြတာ၊ အခု ရန်ကုန်ကိုလာတာ မေမေနဲ့ ဘွားဘွားတို့ ကို တော်တော်လေးကို အတိုက်အခံလုပ်ပြီးမှ လာခဲ့ရတာ၊ မသွားရရင် ယောက်ျား နောက်လိုက်မယ်ဘာညာပေါ့”

“မင်းအရွယ်လေးနဲ့ ရည်းစားတွေဘာတွေရှိနေပြီပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် ကောင်မလေးက သွက်သွက်ခါအောင် ခေါင်းခါပြီး ရယ်သည် ။ ဖျော်ရည် ရောက်လာတော့ နှစ်ဇွန်းသုံးဇွန်းခပ်သောက်ပြီး

“ရှိပါ့မလား စိတ်ကိုမကူးတာ၊ ရန်ကုန်လာချင်တော့ ခြိမ်းခြောက်ရတာပေါ့လေ”

“အဲဒါနဲ့ လွှတ်လိုက်ရောလား”

“ပထမနှစ်တောင် တက်နေပြီ၊ ဒီနေ့က ကျောင်းပိတ်လို့ မသုံကိုခေါ်ပြီး ကန်တော်ကြီးကို လာတာ၊ ကျောင်းတက်ရင်လည်း မသုံပဲ အပို့အကြိုလုပ်တာလေ၊ သူ့ကိုနိုင်မထားရင် ရန်ကုန်မှာ နေလည်း လွတ်လပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“မင်းက ကလေးဆိုးလေးပဲ မသုံ သနားပါတယ်”

ဒီလိုပြောလိုက်မှ မသုံမျက်နှာပြုံးယောင်သမ်းလာခဲ့ပြီး

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ဒီက မင်းနာမည်ဘယ်သူ”

“တုနိုင်းမာန်ပါခင်ဗျာ”

“နာမည်လေးက လှသားပဲ၊ လူနဲ့ လိုက်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်နော် မသုံ မိုက်တယ်”

“မသုံ မမိုက်ပါဘူး၊ လာမပြောပါနဲ့ ၊ တို့ ကမန္တလေးသူ ရိုးရိုးသားသားလေးပါ”

“မသုံကိုလည်း မပြောပါဘူး၊ ဟိုလေ ခင်ဗျားကို ဦးမာန်လို့ ခေါ်မယ် ရမလား”

“မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အသက်ဘယ်လောက်ကွာမှာ မို့လဲ၊ ကိုယ်အရမ်းအသက်ကြီးသွားသလို ဖြစ်မသွားဘူးလား”

“ခင်ဗျား အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ဆယ့်ငါး”

“နော် အသက်ဆယ့်ရှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်တောင်ကွာတာ၊ အဲလိုခေါ်တော့ ခင်ဗျားပိုပြီးရင့်ကျက်သွားတာပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား”

တုနိုင်းမာန် နှာခေါင်းရှုံ့မိသွားကာ

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းမ မရသေးလို့ လူကြီးမဖြစ်သေးဘူးပဲ ထင်ထားတာ၊ မင်းက အဲလိုပြောတော့ ကိုယ့်အသားကိုယ်ပြန်ဆိတ်ကြည့်ရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“နော် ဆိတ်ကြည့်ပေးရမလား”

“တော်တော်”

သမီးတော် ကဲတာကို မသုံ ကြည့်မရချင်ဖြစ်လာသည် ။ ဟိုက ပြီး
နေပေမယ့် အထင်သေးသွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဒီကောင်မလေး တကယ်ကို ခက်ပါပြီ။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ

“ခဏလေးနော်”

ဖုန်းသံမြည်လာ၍ တုန့်ိုင်းမာန်ထရပ်ကာ တစ်နေရာသွားပြီး
ဖုန်းပြောသည် ။ ပြီးမှ ပြန်လာကာ

“ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး၊ အအေးဖိုးတွေကိုယ်ရှင်းလိုက်ပြီနော်”

“ဟင် ... ဦးမာန်ပြန်တော့မလို့ လား၊ ဘယ်မှာ နေတာလဲ၊ နော်တို့
ဘယ်အချိန်ပြန်ဆုံကြမလဲဟင်”

“ဘာအတွက် ပြန်ဆုံစရာရှိလို့ လဲ တော်တော်ရယ်၊ နင်ကလေ တက
ယ့်ပဲ”

“မသုံကလေ ကိုယ့်ဘာသာနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟင် ဦးမာန်”

“ကံမကုန်ရင်ပေါ့ကွာ”

“အဲလိုပေါ့ပေါ့လေး မပြောပါနဲ့ ၊ ဦးမာန်က ဘာလုပ်ငန်းရှင်လဲ ဟင်၊
မင်းသားမဟုတ်ရင် လုပ်ငန်းလုပ်ရမှာ ပေါ့၊ အနုပညာလုပ်ငန်းပဲလား၊
တခြား ဘာလုပ်ငန်း”

“နောက်မှ ဆုံမယ်နော်”

“ဟို ... ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့နော် ဦးမာန်”

“ကျွတ်”

တိုးတိတ်စွာ ညည်းညူမိသွား၏။ သူ့ကိုရှောင်ထွက်သွားလို့ မရအောင်
င် ပိတ်ကာထားသလို ဖြစ်နေ၍ ပါ။ သမီးတော်က မသုံကိုလည်း သိပ်ဂ

ရုစိုက်တာမဟုတ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အာရုံမရောက်။ သူမ ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ဇွတ်တရွတ်။ သူလက်ထဲက ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူ၍

“ပြောလေ ဦးမာန်”

“...”

မတတ်သာ၍ ပြောလိုက်ရတော့ သူမ ဖုန်းလေးကိုနှိပ်ကာ ဟုတ်မဟုတ်။

သူ့ဖုန်းကိုခေါ်ကြည့်သည် ။ ဖုန်းသံမြည်သွားမှ ...

“နော် ဖုန်းနံပါတ် ဦးမာန်ဖုန်းထဲဝင်သွားပြီနော်၊ နော်ဆီကို ဖုန်းဆက်နော်၊ နော်လို့ ဦးမာန်”

“အင်း ... သွားပြီနော်”

“တုတ်တုတ်”

တကယ်ကို မလွယ်။ ဘယ်လို ဇွတ်တရွတ်ကောင်မလေးလဲ။ ကလေးဆန်ကာ ရဲတင်း လွန်းသည် ထင်ရပေမယ့် ချစ်စရာတော့ ကောင်းပါသည် ။

နှလုံးသား အစိုင်အခဲတွေတောင် ခပ်လှုပ်လှုပ်။